

kids en de Bijbel

voorlezen of zelf lezen, samen bidden, kleuren, puzzelen en knutselen

Verhalen die de Here Jezus als kind hoorde: Honger en dorst.

Twee weken nadat de Here God de Israëlieten van die nare Farao had bevrijd, liepen ze nog steeds in de woestijn. Daar waren heel veel zand en rotsen, maar geen eten en water! Er was geen winkel of restaurantje waar je eten en drinken kon kopen. Het eten dat ze hadden meegenomen was op. Wat moesten zij doen? Er waren struiken voor de dieren, maar niets dat al die mensen konden eten, en zij kregen honger. 'Wat eten wij nu? In Egypte was het niet makkelijk, maar we hadden tenminste eten; hier in deze woestijn is helemaal niets', klaagden zij tegen Mozes. Maar de Here God hoorde dat. Hij was van plan hen eten te geven, zodat zij niet zouden doodgaan van de honger. Die avond vielen er heel veel vogels op de grond, die zij zo konden oprapen en klaarmaken om te eten - kwakkels waren het, en die zijn heel lekker.

De woestijn was ontzettend droog - er viel geen drupje regen, maar de volgende ochtend waren er druppels op de grond. Toen de zon opkwam, zagen de Israëlieten dat het geen water was, maar een soort wit zaad, dat lekker zoet smaakte. Ze konden er brood van maken, en ze noemden dat zaad uit de hemel 'manna'. Maar de Here God wilde weten of het volk altijd naar Hem zou luisteren. Hij maakte een afspraak met hen: Iedere week mochten ze zes dagen dat manna halen, maar op de zevende dag moesten zij uitrusten. Wat ze op de eerste vijf dagen ophaalden, moesten ze dezelfde dag opeten, anders ging het stinken, maar wat ze op de zesde dag ophaalden bleef ook goed op de zevende dag. Dat was een wonder!

De mensen hadden ook heel erge dorst, want er is weinig water in een woestijn te vinden. Weer mopperden zij tegen Mozes: 'Geef ons water. Wij hebben zo'n dorst'. Toen bad Mozes tot de Here God. 'Wat moet ik met dit volk? Zij zijn heel erg boos op mij, omdat ze geen water hebben om te drinken. Ik kan hen dat toch niet geven?'. En de Here God gaf hem antwoord. Hij moest terug naar de berg waar hij de brandende braamstruik had gezien, en de leiders van het volk meenemen. Daar moest hij met zijn stok op de rots slaan, en dan zou er water uit stromen - weer een wonder! Iedereen kon drinken zoveel hij wilde. Maar Mozes vond het niet leuk dat de mensen steeds boos waren, en niet geloofden in de grote liefde en zorg van de Here.

G.T.